

1. אחמד חמאדה
2. מירוות חמאדה

נגד

שר הפנים

בבית המשפט העליון

[13.12.99]

לפני הרשמת ח' מאק-קלמנוביץ

בקשה למחיקת העתירה ולחיוב המשיב בהוצאות

עו"ד ב.מ. צין - בשם העותרים
עו"ד יוכי גנסיין - בשם המשיב

ה ח ל ט ה

הרשמת ח' מאק-קלמנוביץ

בפני בקשה למחיקת העתירה ולחיוב המשיב בהוצאות העותרים.

עניינה של העתירה היה בבקשת העותרים לאיחוד משפחות. בקשת איחוד המשפחות הוגשה בחודש מרץ 1995. בקשת העותרים נדחתה. בתחילה, לא ניתן נימוק להחלטה זו, אולם לאחר מכן נודע להם כי הטעם לדחייה הוא ביטחוני.

ניסיונות העותרים לשכנע את המשיב לשנות את רוע הגזירה לא צלחו והם נפנו להגיש עתירה לבית משפט זה ביום 5.11.98.

בית המשפט הורה כי העתירה תידון בפני הרכב. טרם שנקבע מועד לדיון בעתירה, הודיעה באת כוח המשיב לבא כוח העותרים, כי המשיב נעתר לבקשת איחוד המשפחות.

בעקבות זאת, הגיש בא-כוח העותרים בקשה למחיקת העתירה ולפסיקת הוצאות.

טענתם המרכזית של העותרים היא כי ההחלטה בדבר איחוד המשפחות יכולה הייתה להתקבל כבר בשנת 1995, עם הגשתה וכי לא היה נימוק של ממש לשהייה באישור הבקשה. לטענתו, הטעם ה"בטחוני" הנועץ בכך שהעותר נאסר בשנת 1989, איננו טעם, שכן המשיב לא ראה לשלול מן העותר את זכויותיו בגין מעשה זה, ואילו כנגד העותרת, רעייתו של העותר, לא הייתה כל טענה ביטחונית או אחרת אשר היה בה כדי למנוע את אישור הבקשה.

טוענים העותרים, כי הסרחה של התנגדות המשטרה לבקשת איחוד המשפחות לא נבעה משינוי נסיבות.

המשיב מתנגד לחיובו בהוצאות. הטעמים העיקריים לגישתו הם אלה:

ראשית, הבסיס להתנגדות לבקשת איחוד המשפחות - עד להסרתה של ההתנגדות בשנת 1999 - היה נעוץ בנימוקים ביטחוניים. העותר הורשע בהצתת פסל שסימל את השלום בגן רמת-רחל, ולא "עצי זית" כפי שניסה לצייר זאת, וכן, על-פי החשד, הצטרף לאחר שחרורו לארגון החמאס. טעם זה, לפי המשיב, הוא טעם סביר.

שנית, המשיב טוען כי השיב לכל פניות העותרים. לכן אין לטעון כלפיו כי התנהגותו לוקה בשרירות, חוסר סבירות וכיוצא באלה.

שלישית, טוען המשיב כי בניגוד לנטען בבקשת העותרים לפסיקת הוצאות, הרי לבד משני מסמכים שהומצאו בשעת הגשת בקשת איחוד המשפחות למשיב, לא הוגשו כל מסמכים נוספים. מסמכים כאלה צורפו לטענת המשיב רק בשנת 1998, עם הגשת העתירה. יתרה מזו, המשיב מציין כי המסמכים שצורפו לבקשה הופקו לאחר מועד הגשת בקשת איחוד המשפחות בשנת 1995, כך שאין ספק שלא ניתן היה לצרפם לבקשה המקורית.

עוד טוען המשיב, כי העותרים אינם יכולים לטעון כנגד צדקת הטעמים הביטחוניים, שכן אם סברו כי בהחלטת המשיב נפל פגם, היה עליהם לפנות עם הסירוב והידיעה על הנימוק הביטחוני לבית משפט זה ולא להשתהות. שיהיו זו, לטעמו של המשיב, מונע את העותרים מלטעון לעניין פגם או פסול בנימוק ה"ביטחוני".

לאחר עיון בטיעוני הצדדים, אני סבורה כי הדין בעניין זה עם המשיב.

מתגובת המשיב עולה כי הטעם הביטחוני - אשר הוסר לבסוף - עמד ביסוד התנגדותו העקבית לבקשת איחוד המשפחות.

ראוי להדגיש, כי אין מדובר בעניין של מה בכך, שכן המבקש הורשע, כאמור, בעבירה של הצתה ואף נדון לשישה חודשי מאסר.

טעם זה לדחיית הבקשה נראה על פניו כטעם ענייני, אשר המשיב זכאי להביאו בכלל חשבון במסגרת שיקול הדעת הנתון לו. אכן, המשיב אינו מציין מהו השנוי בנסיבות אשר הביא למפנה בגישתם של גורמי הביטחון לבקשת איחוד המשפחות. אולם, בכגון אלה, ובהעדר ראיה להורות אחרת, עומדת הרשות בחזקתה כי כל שנעשה, נעשה כדין ובתום לב. משעה שהגעת לכלל מסקנה כי שיקול ענייני הוא אשר הנחה את המשיב בקביעת עמדתו בבקשת העותרים, שוב אין מקום להורות על חיובו בהוצאות.

זאת ועוד: כאמור, הבקשה שהוגשה מלכתחילה למשיב לא נתמכה בראיות הדרושות, ורק עם הגשת העתירה לבית המשפט צורפו כל המסמכים הרלוונטיים. לא ניתן היה לצפות כי המשיב יעתר לבקשה לפני הגשת מלוא הראיות, כך שהמבקשים הם הנושאים באחריות לכך שבקשתם התקבלה רק לאחר הפניה לבית המשפט.

יתרה מזו, מתגובת המשיב עולה כי העותרת, לגביה התבקשה בקשת האיחוד, עשתה דין לעצמה ושהתה בתחומי ישראל ללא היתר לכך כדין. התנהגות כזו, יש בה לכאורה משום חוסר ניקיון כפיים המצדיק לשלול את זכותה להוצאות.

לאור מסקנתי, אין לי עוד צורך להיזקק ליתר הטענות שהעלו הצדדים.

סיכומם של דברים, לאור בקשת העותרים מזה והסכמת המשיב מזה, אני מורה על מחיקת העתירה. בנוסבות העניין כמפורט לעיל, אין צו להוצאות.

ניתנה היום, ד' בטבת תש"ס (13.12.99).